

Overweging viering 21 juli 2024 - Zestiende Zondag door het jaar Dominicuskerk, Utrecht

Jeremia 23,1-6; Psalm 23; Marcus 6,30-34

Mensen van God,

Afgelopen week viel het me ineens op hoe rustig het buiten is,
er is duidelijk minder verkeer.

De vakanties zijn begonnen, de scholen zijn dicht,
mensen gaan op reis of zijn rustig thuis.

Eindelijk een periode van rust, of toch niet?
Er kunnen allerlei taken en klussen zijn, ook nu,
en de wereld draait intussen rusteloos door...

Laten we eens goed kijken naar wat rust inhoudt,
en hoe rust zich verhoudt tot andere houdingen.

Het evangelie van vandaag is heel compact,
maar toch gebeurt er veel in.
Het duurde best lang voordat ik zag wat uiteindelijk
de drijfveer is voor wat er gebeurt:
Jezus gunt zijn leerlingen rust nadat ze voor het eerst
erop uit waren gegaan om de Blijde Boodschap te verkondigen.
Jezus gunt diezelfde rust ook aan allen die Hem zoeken,
zelfs als Hij zelf rust zoekt en die niet vindt.

De zoektocht naar rust komt volop naar voren in Psalm 23:
*Hij laat mij rusten in groene weiden,
en voert mij naar vredig water.*

Soms besef je ineens dat je aan de ene kant verlangt naar rust,
maar ook rusteloos kunt zijn.
Zo probeerde ik deze week een aantal dingen te weten te komen
voor een klein historisch onderzoek.
Tamelijk onverwacht vond ik dat ik ineens iets goed moest uitzoeken,
en op een of andere manier stak ik daar veel tijd en aandacht in,
schoten tijd voor rust en bezinning er wat bij in...

Rusten in en bij God is het verlangen dat opklinkt in de Schrift,
op allerlei manieren, telkens weer,
maar we horen vandaag ook over iets anders.
De profeet Jeremia veroordeelt de slechte herders,
en bemoedigt degenen die uitzien naar goede herders.

Dat uitzien naar goede leiders herkennen we gemakkelijk in onze tijd.
Jeremia spreekt en profeteert vanuit een heilige onrust,
een sterk besef dat dingen anders kunnen en moeten gaan
om deze wereld enigszins leefbaar te maken, bij elkaar te brengen,
op de goede weg te krijgen, mensen te troosten en te helen.

Vandaag zongen we na het evangelie een acclamatie die niet zomaar is gekozen:
Uw woord is een lamp voor mijn voet, een licht op mijn pad,
woorden uit Psalm 119.

Vrijwel aan het slot van die heel lange psalm staat er:
Ik dwaal rond als een verloren schaap.
Uw woord is een lamp voor mijn voet, een licht op mijn pad,
deze woorden staan zelfs
op deze paperback-versie van de Nieuwe Bijbelvertaling.

Naast rust zijn er rusteloosheid en heilige onrust,
en het lijkt me goed om dat laatste niet te vergeten!

De rust van de vakantietijd, die ik iedereen zeer gun.
is hopelijk meer dan een periode van niets doen, geen werk, geen afspraken,
maar een kans om te herleven en te herademen.
Vna harte hoop ik dat je Gods scheppingskracht ervaart
die je thuisbrengt in het hier en nu
om vandaar uit de toekomst aan te durven.
Rust, stilte, bezinning, vertoeven bij je bronnen,
bij de Bron van het leven, is niet alleen iets voor de vakantie,
het kan een centraal gegeven, een ankerpunt dat je sterker maakt.

Midden in Psalm 23 staan niet zomaar deze woorden:
Al gaat mijn weg door een donker dal,
ik vrees geen gevaar want U bent bij mij,
uw stok en uw staf,
zij geven mij moed.

Als de psalmen het hart van de Bijbel zijn,
dan is het nog geweldiger om met die doorleefde, creatieve teksten
God te loven, zelf voluit te gaan leven,
leef te krijgen en uit te stralen
om te leven dicht bij de Ene,
in zijn huis te verblijven
alle dagen van je leven.
Zó moge het zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan